

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg

Dato: 6. februar 2014
Enhed: Sundhedsjura og læ-
gemiddelpolitik
Sagsbeh.: SUMMSB
Sags nr.: 1400659
Dok nr.: 1385921

Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg har den 30. januar 2014 stillet følgende spørgsmål nr. 427 (alm. del) til ministeren for sundhed og forebyggelse, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Mai Mercado (KF).

Spørgsmål nr. 427:

"Kan ministeren bekræfte, at patienter i Region Hovedstaden er dårligere stillet, når de søger om erstatning, end patienter i resten af landet, fordi sygeplejerskerne har en meget kortere uddannelse end lægerne, og derfor vil de ikke kunne stilles til ansvar for de samme fejl? "

Svar:

Patientforsikringen har til brug for besvarelsen af spørgsmålet oplyst, at patienter eller efterladte til patienter, som er påført en skade i forbindelse med undersøgelse, behandling eller lignende via akuttelefonen 1813, kan få erstatning efter lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet (KEL). Det følger af KEL § 19, stk. 1, nr. 2, der handler om erstatning for skader sket i forbindelse med den præhospitale indsats.

Når Patientforsikringen i 1813-sager skal vurdere, om der er handlet efter "erfaren specialiststandard", som er et af kriterierne i KEL § 20, stk. 1, nr. 1, måles op imod, hvad en "erfaren visiterende sygeplejerske" ville have foretaget sig og derved med overvejende sandsynlighed undgået skaden.

Sygeplejerskerne har instrukser fra læger om, hvordan sygeplejersken skal visitere. Er disse instrukser ikke tilstrækkelige – og der derved sker en skade – flyttes vurderingen op på lægerne, og det vurderes, om der er givet de instrukser, som en erfaren læge i 1813 ville give. Hvis instruksen er mangelfuld, vil der være ansvar efter KEL § 20, stk. 1, nr. 1, fordi den erfarne læge ville have givet bedre instrukser.

Hvis der foreligger tilstrækkelige instrukser, men sygeplejersken sætter sig ud over dem, har sygeplejersken ikke handlet som den erfarne visiterende sygeplejerske, og der vil derfor også være ansvar efter KEL § 20, stk. 1, nr. 1. Det samme gælder, hvis sygeplejersken – uden direkte at tilsidesætte sine instrukser – vurderer, at vedkommende selv kan klare henvendelsen, hvor den erfarne visiterende sygeplejerske ville have videresendt den til en læge.

Sammenfattende kan jeg oplyse, at rådgivningen og behandlingen via akuttelefonen er omfattet af patienterstatningsordningen, og at det i praksis ikke har nogen erstatningsmæssig betydning, om en patient visiteres af en læge eller en sygeplejerske.

Patienterstatningsordningen bygger på det princip, at det vurderes, om behandlingen på behandlingsstedet levede op til "erfaren specialist-standard". Det vurderes ikke, om den enkelte sundhedsperson kan kritiseres. Denne vurdering foretages i det disciplinære system.

Jeg lægger til grund, at baggrunden for spørgsmålet er en historie, som DR bragte den 29. januar 2014 under overskriften "Fejlbehandlede på 1813 har ringere mulighed for erstatning". Kritikken gik på, at erstatningsmulighederne skulle være ringere, fordi sygeplejersker ifølge historien ikke i samme grad kan stilles til ansvar for fejlbehandlinger som læger. Jeg har imidlertid hæftet mig ved, at DR samme dag bragte en udtalelse fra Patientforsikringen, som tilbageviste kritikken og slog fast, at erstatningsmuligheden ikke påvirkes af, om det er en læge eller en sygeplejerske, der visiterer patienten

Med venlig hilsen

Nick Hækkerup / Mie Saabye